

τὴν μύρην ἐσθῆτα καὶ τὴν ἐρυθρὰν ζώνην.

— 'Σένα θέλω, εἶπε.

Ἦ ἄγνωστος, χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ, ἐμειδίσατε καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν νέον, ἐνθ' ἡ σύντροφος αὐτῆς ἐξηφάνισθη ὡς ὀπτασία.

Ἀφῶνος ἐκ φρίκης ὁ νεανίας, ἔλκε τὴν χεῖρα τῆς ὀδηγοῦ τοῦ καὶ ἀπῆλθον. Ἐβάδιζαν ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος φοβεροῦ κρημνοῦ, ἐκ τῆς ἀβύσσου τοῦ ὁποῖου ἠκούοντο κραυγαὶ καὶ ὀλολυγμοί.

— Ἀχ! ἀπόστασα! ἐψιθύρισε ὁ νέος.

— Ἐχουμε ἀκόμα πολὺ δρόμο, καὶ τὰ πόδια μας δὲν βαστοῦν νὰ μᾶς πᾶν ὡς τὴν ἄκρη· γι' αὐτὸ σ' ἔφερα κ' ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸν γκρεμνόν· σὰν πέσης ἐδῶ μέσα θὰ βγῆς ἀπὸ τὸ δάσος· ἔς τὸ βάθος αὐτουνοῦ τοῦ γκρεμνοῦ βρίσκειται ὁ θάνατος ποῦ κἀναι τὸν ἄνθρωπο καὶ ξεχνάει τὰ βάσανά του.

— Καὶ ποῖα εἶσαι σύ, εἶπε μὲ φρίκην ὁ νέος, ποῦ μὲ συμβουλεύεις νὰ σκοτωθῶ; Πῶς σὲ λέν;

— Μὲ λέν, Ἀπελπισία! ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος.

— Φύγε! μακριὰ ἀπὸ 'μένα! ἐφώνησεν ὁ νέος πρηνῆς πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καταχθόνιος γέλως ἠκούσθη καὶ πάλιν καὶ ὁ νέος ἀπέμεινε μόνος.

Μετ' ὀλίγον ἀνεγερθεὶς εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν ἐτέραν γυναικα. Ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς τὸ ὄνομα τῶν δύο συντρόφων της, ἀπειράθη νὰ φύγῃ, πλὴν ἡ ἄγνωστος ἐσταμάτησεν αὐτὸν διὰ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων της.

— Ἐλα μαζί μου, ἔχουμε πολὺ δρόμο 'μπρὸς μας, μὲ ὁ Θεὸς βοηθῇ τοὺς κκομοιρικσμένους.

Ἦ ἄγνωστος προεπορεύετο αὐτοῦ βᾶδην διὰ τοῦ πελέκειος της ἠνοίξε νέαν δίοδον κατὰ πόδα τὰ κωλύοντα τὴν πορείαν των δένδρα, εἶτα δ' εἶπεν εἰς τὸν νέον:

— Φορτώσου'ς τὴ ράχην σου ἓνα δένδρο.

Ὁ νεανίας ὑπήκουσε· μολοντί δὲ ἦτο κατὰ σκοπὸς, μόλις ἤσθάνετο τὸ βάρος τοῦ φορτίου ὅπερ ἔφερε.

Ἦ ἄγνωστος διὰ τοῦ πελέκειος ἀνοίγουσα δρόμον καὶ ὑπὸ τοῦ νέου ἀκολουθουμένη ἔφθασεν εἰς τὸ πέρασ τοῦ δάσους. Ἐνώπιον αὐτῶν ἐξετείνετο εὐρεῖα πεδιάς ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁποίας ὑψοῦτο περικαλλὲς μέγαρον.

Τότε ἡ ἄγνωστος εἶπεν εἰς τὸν νεανίαν:

— Τὸ δάσος 'ποῦ πέρασες εἶνε τὸ δάσος τῆς Φτωχίας. Ἐχε το πάντα ἔς τὸ νοῦ σου, καὶ τώρα κατέβασε ἀπ' τὴ ράχην σου τὸ φόρτωμά σου.

Ὁ νέος ἔρριψε χαμὰ τὸ δένδρον· ἀλλὰ πίπτον μετεβλήθη εἰς μακρὸν κύλινδρον χρυσοῦν νομισμάτων.

— Ποιὰ εἶσαι σύ, ποῦ μ' ἔδωκες τέτοια καλὴ συμβουλή; ἠρώτησεν ὁ νέος ἐκπληκτος, πῶς σὲ λέν;

— Ἐργασία! ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

* Κ

Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

[ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀτωπίου]

Κατὰ τὸ 1804, Ἰταλὸς εὐπατρίδης, νέος, πλούσιος, εὐειδὴς καὶ τίτλον φέρων μαρκησίου ἠράσθη ἐν Φλωρεντίᾳ, ὡς μόνον οἱ Ἰταλοὶ ἐρῶνται, ὠραίας τινὸς ἀνθοπώλιδος.

Αἱ ἀνθοπώλιδες τῆς Φλωρεντίας κέκτηνται τι τὸ ἰδιόζον, ὅπερ μάτην ἀλλοχοῦ ἦθελε τις ἀναζητήσῃ. Εἶδον τοιαύτης ἐν Μασσαλίᾳ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μισήσω τὰ ἄνθη· τοσοῦτον ἦσαν δυσειδεῖς τὴν ὄψιν καὶ ἐλεεινὰ τὴν ἐνδυμασίαν· ὁμοιάζον πρὸς μεγάρους. Καὶ αἱ τῶν Παρισίων, ἔνθα τοιαύτη γίνετα ἀνθέων κατὰνάλωσις, οὐδὲν ἔχουσι τὸ ἐμφανὲν πῶς τὴν χάριν ἐκείνην καὶ τὴν κομψότητά, ἐφ' αἷς δικαίως αἱ Παρισινὰ σεμνύονται· εἰσὶν ἀπλῶς γυναικες πωλοῦσαι ἄνθη. Ἀλλ' αἱ τῆς Φλωρεντίας ἀποτελοῦσι τύπον χαριέστατον, ὅπως ἴδιον ἔχουσι τὴν συναίσθησιν τοῦ ἐμπορεύματος, ὅπερ δωροῦνται μᾶλλον ἢ πωλοῦσιν· εἰσὶν αἱ ἰέρειαι τῆς νύμφης τῶν ἀνθέων, ἡτις ἐδάπτει τὴν Φλωρεντίαν εἰς τὰ νάματα τοῦ Ἄρνου.

Μέγα ψιθίνον σκιαδίων, ὅπερ πλέκουσιν αἱ τοῦ Φιέζολε νεανίδες, κατῆμεναι παρὰ τὴν ἔκφυλιν, ἔνθα ὁ Βοκκάκιος συνέγραψε τὸ *De la fleur*, ὅτε ὁ λοιμὸς ἐλυμάνετο τὴν Φλωρεντίαν, καλύπτει διὰ τῶν κυματίζουσων αὐτοῦ πτερύγων τὴν κεφαλὴν, σχεδὸν δὲ καὶ τὸ πρόσωπον τῆς φλωρεντινῆς ἀνθοπώλιδος. Τὸ σκιαδίων τοῦτο, ὅπερ καλεῖται *pamela*, μεγάλης ἀξίας ὄν, εἶναι ἡ μόνη αὐτῆς πολυτέλεια. Μικρὸν δὲ κἀνίστρον, φέρον μικρὰς ἐπίσης ἀνθοδέσμας καὶ ἀπλουστάτη ἐσθῆς, ὡς αἱ τῶν χωρικῶν τῆς Τοσκάνης, συμπληροῦ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς.

✱

Ἀλλὰ τίς διερχόμενος τὴν ὁδὸν τῆς *Strada Triada*, ἔνθα κεῖται τὸ καφεῖον Δοννέ, δὲν συνήντησεν ἀνθοπώλιν, ἡτις νὰ μὴ προσήνεγκεν αὐτῷ ἀνθοδέσμη καὶ νὰ μὴ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὶν ἢ λάβῃ αὐτὸς καὶ ὁρὸν νὰ ῥίψῃ κέρματά τινά εἰς τὸ κἀνίστρον αὐτῆς;

Τίς ἐπίσης δὲν τὴν εἶδε ῥίπτουσαν ἀνθοδέσμας εἰς τὰς ἀμάξας, τὰς διαστειρούσας τὰς *Kaschie*, τὸν περίπκτον, τὸν πρᾶξιον, τῆς Φλωρεντίας, καὶ φεύγουσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ποιμενίδων τοῦ Οὐργιλίου·

Et fugit ad salices, sed se cupit ante videri;

✱

Εἰς τοιαύτην κοινωνικὴν τάξιν ἀνῆκεν ἡ γυνή, ἡς ὁ μαρκήσιος ἐμμανὲς ἠράσθη. Παρὰ κλήσεις, προσφοραὶ δακτυλίων, μαργαριτῶν, ἀδοκίμων, δώρων πολυτίμων, λαμπρὰς διατηρήσεως, τὰ πάντα μάτην ἡ ἀνθοπώλις ἔμενεν ἀκκαμπτος.

— Τί νὰ τοὺς κάμω τοὺς βαρυτίμους δακτυλίους, ἔλεγε· δὲν ζητῶ ἄλλο εἰμὴ ἀπλουστάτον ἐκ χρυσοῦ κρίκον, ἄνευ λίθων

καὶ κοσμημάτων. Εἶμαι κόρη τιμὴ καὶ πωλῶ μόνον τὰς μικρὰς μου ἀνθοδέσμας.

✱

Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ μαρκήσιος τῇ ἔδωκε τὸν ποθητὸν κρίκον· καὶ ἰδοὺ αὕτη κυρία μεγάλη, μαρκησία, ἔχουσα μέγαρον καὶ ἀμάξας καὶ πολυπληθῆ ὑπηρεσίαν καὶ πανθ' ὅσα ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Καὶ ὅμως δὲν ἦτο εὐτυχής.

Ἐλυπεῖτο, καὶ ἠξέερετε διατί; διὰ τὸ μικρὸν αὐτῆς κἀνίστρον, τὰς ἀνθοδέσμας τὴν πελατεῖαν της. Κατὰ διαστήματα ἐγ, κατέλειπεν ἀπὸ πρωίας τὸ μέγαρον τοῦ συζύγου της, ἐνεδύετο ὡς ἀνθοπώλις, ἐλάμβανεν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν τι κἀνίστρον πληθύνων, καὶ ἀπῆρχετο εἰς γωνίαν ὁδοῦ τινος, ἵνα κατὰνάλωσῃ, ὡς ἄλλοτε τὸ ἐμπορεύματός της. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὐδεὶς τὴν ἀνεγνώριζε.

Πῶς ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις τοιοῦτόν τι;...

✱

Ἀλλ' ἡμέραν τινά, καθ' ἣν προσέφερεν οὕτω τὰ ἔα της εἰς τοὺς παροδίτας, νέος τις διήλθε πλησίον αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ τῇ ἔρριψε νόμισμά τι καὶ ἔλαβεν ἀνθοδέσμη.

Ἦ ἀνθοπώλις ἀνεγνώρισε τὸν σύζυγόν της!

— Δι' ἐμέ, βεβαίως, ἀγοράζει τὰ ἄνθη, εἶπε μεσιδῶσα· ἄς ὑπάγω νὰ τὰ λάβω.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὁ μαρκήσιος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεψεν, ἀλλ' ἄνευ ἀνθοδέσμης. Ἦ μαρκησία εὗρε τὸ πρᾶγμα ὁπωσοῦν παρὰ δόξον καὶ ἠρώτησε νὰ ζητοῦται ἠρεύνῃ καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχεν ἐρωμένην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ μαρκησία ἐνδεδυμένη ὡς ἀνθοπώλις εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀντιζήλου της καὶ τῇ προσέφερεν ἀνθοδέσμη, ἀποστελλομένην δῆθεν ὑπὸ τοῦ ἐρκατοῦ της.

✱

Ἦ Δικαιοσύνη ἡτις, κατὰ τὸ δημῶδες, ῥῶναι παντοῦ τὴ μύτη της, ὡσφράνθη ὁσμὴν δηλητηρίου καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ πόθεν ἤρχετο ἡ ἀνθοδέσμη. Καὶ ὁ μὲν μαρκήσιος, κατηγορηθεὶς ὅτι δι' ἐγκλήματος ἠθέλησε νὰ ἀπαλλοχθῇ ὀχληρῶν σχέσεων, ἠτύχησε καὶ τοῦ κόσμου τὰς οὐχὶ πάντοτε ἀνυπερβλήτους κίγκλιδας μοναστηρίου. Ἀλλ' ἐκ τῆς προικὸς της ἀφιέρωσε ποσὸν τι ὑπὲρ τῶν ἀνθοπωλίδων τῆς Φλωρεντίας, ἐπὶ τῷ ὅρῳ τοῦ νὰ δωρῶνται, ἀντὶ νὰ πωλῶσι τὰ ἔα, τὰ ὅποια αὕτη τόσον ἠγάπη.

=====

Συνδρομηταὶ εἰς τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Εἰρ. Ἀτωπίου ἐγγράφονται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν.

Τιμὴ συνδρομῆς:

Ἀ δέτον δραχ. 4,50
Χρυσόδετον " 5,50

=====